

Německo–švýcarská hranice Bietingen. Proudí tudy stovky aut, jedno z nich ale celník odstavuje a posílá za vrata zkušebního prostoru. Tamní elektrická vrata se spouštějí, černý golf zastavuje na příkazaném místě. Jasné svítící neony osvětlují vykachlíkovanou místnost se zvedací plošinou. Venkovní svět s hlukem motorů sem doléhá jen tlumeně. Tak takhle vypadá revír komisařky Voxi, šestileté ovčáčky a „jejího“ celníka Jürgena Martina.

Voxi napíná vodítko, už už nedočká, jaká pak hra to teďka bude. Očuchává zadní pneumatiky, uši nahoru, a pak každý čtvereční centimetr plechu karoserie. Větrí, žádný pach jí

Zkuste se na mého Jürgena podívat křivě!

Komisařka Voxi je na peníze

neujde a hlavně ten ne, na který má maturitu i každoroční kurzy k občerstvení a zvýšení kvalifikace. Celník jí tiše říká: „Je tu něco? Ukaž mi to.“ Voxi vrtí ocasem, tuhle hru hledej–a–najdi má dávno natrénovanou. To, co hledá, jsou celně nepříznané peníze.

Ridič golfu, dobře čtyřicátník, je poučen, že nemá dělat prudké pohyby nebo jít k autu. Voxi je ostrá, když má dojem, že někdo ji či Jürgena nemá v lásce. Celník má postavu i pohled akčního hrdiny a také by si jistě nenechal nic líbit. Teď si ovčáčka prohlíží cestovní tašku s prádlem.

Ridič žijící v Mohuči, celníkům udal, že byl dva dny na návštěvě u švýcarských přátel. Jet ale takovou dálku jen na dva dny? Celník Martin se ho dvakrát po sobě optal, nevezela-li s sebou víc než 15 000 eur. Vyšší obnosy musí být ze zákona v celním prohlášení uvedeny. A Mohučan dvakrát odpověděl, že ne. Pokud byl lhal, byl by to případ pro vyšetřování daňového úniku. A když se ty černé peníze najdou, podívaly se na něj kriminalisté na tamním finančním úřadě ještě dříve, než dorazí domů.

Voxi pátrá po ilegálních eurech na této hranici už tři roky. Na jednotnou měnu byla včas a dobře vyškolená a důvěra do ní kladená byla oprávněná. Ona a další tři psi tu na jihoněmecké hranici vyčenichali už jeden milion ilegálně převážených eur.

„Peníze nesmrdí, ale mají speciální pach,“ říká celník. „A pro Voxi je ta vůně nezaměnitelná. Najde ty bankovky, ať jsou právě vytištěné, nebo použité, přijde na ně, i když je měly v rukách tisíce lidí, ať jsou ušpiněné, nebo je na nich pot. Pozná je, i když jsou v neprodyšném igelitu, v kožené tašce nebo mezi potravinami. Dopadla i řidiče, který si chlebičky obložil dvouseurovými. Jedné dámě našla eura v kabelce s lícidly se dvojím dnem. Tolik práce si ale dávají jen málokterší. Nejčastěji najde bankovky v kapse řidičova kabátu nebo pod kobercem vozu. Většina psů si všimá jen věcí, které se hýbají, jako třeba míčky, nebo co pískají. Voxi se zajímá především o to, co stojí nebo leží – v tom je její talent.“

Co na bankovce má ten přesný pach ani

Bundesbanka dala na trénink a práci psů vyhledávajících bankovky k dispozici znehodnocené peníze v hodnotě 32 milionů eur

celníci nevědí přesně. Myslí si, že s největší pravděpodobností je to ta slisovaná bavlna nebo ty speciální barvy, vyrobené podle přísně střeženého receptu z barviv a pojidel. Voxi má z každé téhle hry obrovskou radost: teď na vodítku opět tahá, vzdychá, nasává pachy z auta, a když se dostane k sedadlu řidiče, chytne ji její „kousací reflex“. V té chvíli reaguje rychle i celník. Aby odpoutal její pozornost, vytahuje z kapsy zapečetěný sáček se znehodnocenými stoeurovkami, které na trénink a pro tuto situaci poskytuje celníkům Bundesbanka. Voxi se zakousne tak pevně, že by se dala za něj z auta vytáhnout. Kdyby se totiž ke skutečnému nálezu v autě dostala jako první, okamžitě by jej roztrhala na kousky.

Jürgen Martin tam žádné peníze nenachází, ale myslí si, že to není planý poplach. Před chvílí tam seděl řidič a měl jistě v kapse pár eur, ale kvůli nim by se Voxi tak nerozrušila. A tak si spolu chvíli hrají na přetahovanou a pak jí dovolí ten sáček zmasakrovat. Sladkou odměnu nedostává, služba je služba, nebylo by to výchovné. A pak se spolu přemístí na sedadlo spolujezdce a hra končí: Voxi začne u příhrádky na rukavice škrábat a kousat a zase škrábat.

Na začátku řidič golfu vypadal, že mu ode-

Zdvojené nasazení: celníci Mario Lottes a Jürgen Martin (vpravo) na doškolovacím čichacím kurzu s Brankem a Voxi

šly nervy, cigareta se mu v ruce klepala. Teď vypadá, že se se svým osudem už vyrovnal, také mu nic jiného nezbyvá. V přihrádce je tlustá obálka s eury v hodnotě sto a dvě stě. Celník dává příkaz vratům, aby se otevřela, a Mohučana vede do žlutě svítící celnice s plochou střechou. Kolega celník tam sepiše protokol a oznámení na finanční úřad. Osobní data, nález 24 000 eur, jakým způsobem byla objevena. Peníze si řidič smí, ba musí vzít s sebou, celníci nemají za úkol rozhodovat o trestu, to přísluší jen soudům.

Šofér startuje a rychle ujíždí. Jistě rozjímá, co ho teď všechno bude čekat.

Voxi už leží spokojeně v kotci a těší se na příští hru. Anebo jak se bude zase se svým Jürgensem dva týdny školit v bavorském Neuendettelsau. Celnickou školu dalšího vzdělávání absolvuje jednou ročně. Škola leží v krásném prostředí na samém kraji lesa a už zdaleka je slyšet, jak je tam živo. Denně tu musí absolvovat šest čichacích kurzů – například peníze v zavazadle, bankovky pod sedadlem, bankovky v prostoru motoru... Jak píše týdeník FOCUS z 95 % případů jsou všichni žáci, včetně Voxi, úspěšní.

(kuč)